

V. kategorie

Olga Kuttelwascherová, Lezník 134; 17 let (narozena 21. 3. 1999)

septima, Gymnázium SŘMR ve Skutči, Vítězslava Nováka 584, 539 73 Skuteč
(vyučující Mgr. I. Skalská)

Milý dědečku,

už dlouho Ti chci napsat dopis. Až teď jsem se k tomu odhodlal, jelikož dnešek nebyl den jako každý jiný. Na dveře zaklepal cizí muž. Je toho tolik, co bych Ti chtěl říct. On i já. Už je to na den přesně 20 let, co jsi zvítězil. Nevyhrál jsi v bitvě, ale jsou i cennější vítězství. Jsem pyšný na to, že jsem Tvůj vnuk. K tomu, co jsi udělal, by se neodhodlal každý.

Dvacet let trvalo, než nás Tvůj přítel z války kontaktoval, aby nám oznámil, jak se to celé vlastně stalo. Do té doby si celá naše rodina myslela, že jsi zemřel stejně jako většina vojáků ve válce. Netušili jsme, že jsi neodešel jen tak.

Byl jsi to Ty, kdo skočil do palby. A Tvé zlaté srdce porušil malý, avšak zákeřně nebezpečný kousek železa. Nenávratně. Pak už se vše ponořilo do hluboké, černočerné tmy. Zachránil jsi mu život.

Tomu já říkám opravdové hrdinství. Co záleží na tom, že tento střet byl výhrou pro soupeře. Pro mě jsi vítěz Ty, dědo. Kdo by položil život za druhého? Řekl bych, žemálokdo.

Tvůj kamarád to ze začátku špatně snášel. Vyprávěl nám, že měl potom dlouhou dobu výčitky svědomí. Měl být mrtvý přece on, ne Ty.

Trvalo mu dvacet let, než sebral odvahu a přišel k nám. Ale věř mi, že je Ti ohromně vděčný. Říkal, že jsi byl vždycky člověk se srdcem na tom pravém místě. Zmrzačeným vojákům jsi předčítal knihy nebo zapaloval cigarety. Uklidňoval jsi děti, které byly k smrti vyděšené ze střelby okolo. Pro každého jsi měl dobré slovo.

Jsem rád, že jsem se po tolika letech dozvěděl celou pravdu o tom, co se tenkrát stalo. Popravdě mě to i dost změnilo. Studuji medicínu a chtěl bych zachraňovat lidem životy.

Doufám, že se na mě ze shora díváš a jsi na mě alespoň trochu pyšný.
Mám Tě rád, dědo.

Tvůj Petr